

26.

Napadá tě, že se vaše manželství vlastně hatilo už před Vánoce. (*Hatilo*, abys neřekla *sralo*, abys nebyla sprostá, abys váš vztah neshodila, abys mu uchovala nějakou cenu. To bys chtěla, byl to přece i tvůj život!)

Vzpomeň si: Ještě na podzim jedno odpoledne zahlídneš před školou v Kodaňské muže čekajícího na dítě. Stálo tam víc rodičů, ale on byl opodál, a zatímco ostatní mezi sebou vesele brebentili, zdálo se ti, že jeho se to vůbec netýká. Zdál se ti nějak nepatřičně mohutnější a nějak pevně odevzdaný, zadumaný, neměnný v každodenním plahočení. Kouřil a často si zasouval delší vlasy za ucho. To byly jediné pohyby. Líbil se ti. Pamatuješ si, že tenkrát se ti poprvé v hlavě mihla myšlenka na milence. Nenapadlo tě slovo *nevěra*. A už vůbec ne *hřích*. Ale cítila jsi to jako překročení, krok do neznáma. Co bys mohla čekat od tohoto zadumaného muže, který si věčně zastrkuje vlasy za ucho? Vzrušení? Sex? Pokec? Smích? Spříznění? Nebo dokonce lásku? Ale jakou lásku?!

Podruhé čekal s manželkou, nebo jsi aspoň předpokládala, že je to jeho žena, asi pětatřicet let, přiměřeně

pečující o svůj vzhled, přiměřeně hezká. Mlčeli a oba vypadali chladně, odtazitě, jakoby zapouzdřeně každý sám pro sebe. Pak každý lehce objal jedno dítě, slyšela jsi hlasy dětí, ale ne jejich hlasy, a všichni čtyři vedle sebe zvolna odkráčeli.

A potom jsi ho před Vánoce spatřila potřetí. Seděl v bistru, nehybný a kamenný na vysoké stoličce u podlouhlého pultu, před sebou skleničku vína a přes skleněnou výlohu civěl na ulici. Nevíš, jestli si tě všiml, protože ses hned otočila a rychle jsi mizela pryč. Ani nevíš, jestli jsi nezachytila jenom okamžik, který se ti takhle mohl jevit. Ale vyděsila tě ta prázdnota. Ještě víc tě však vyděsilo, jak ji cítíš. Jako bys tam jednou mohla taky takhle sedět.

Prázdnota mnohem děsivější než úzkost.

Prázdnota bez otázek.

Bez citu.

Nic.

Žádná naděje, žádná útěcha.

Tupost.

Smrt zaživa.

Promarněný život.

A přitom se zrovna blížily Vánoce, ty svátky naděje, co rok co rok opěvovaly narození Spasitele, co hlásaly jakýsi vyšší smysl všeobjímající lásky. Ale ty jsi někde četla, že život Ježíšův se dá chápat jako předobraz lidského údělu: Každý musí najít svou cestu sám, každý si nese svůj kříž utrpení.

— - —